

AKIMIRKOS

Kovo 11-oji

3 psl.

SUSITIKIMAS

su rašytoja

Dalia Staponkute

4-5 psl.

MOKINIŲ DARBAI

skirti Žemės dienai

6-7 psl.

IŽANGOS ŽODIS

Reikia įsivaizduoti Sizifą laimingą. Ne todėl, kad jo gyvenimo tikslas — ridenti akmenį į kalną, o todėl, nes jis tiesiog daro tai, ką gali. Diena po dienos, be didelių tikslų ar rūpesčių, tik su paprastu sprendimu nepasiduoti.

Gal ir mums pažįstamas tas jausmas: gyvenimas sunkus kaip akmuo, o tu jos vandenynuose skęsti kaip Titanikas. Tačiau akmenį rideni toliau ir stengiesi, kad atsirastų pokytis, kuris iš pirmo žvilgsnio atrodo mažas, kartais net nepastebimas. Austrų poetas Rilke yra sakęs, kad reikia būti kantriam ir atrasti meilę iššūkiams, kurie atrodo kaip užrakinti kambariai ar knygos parašyta svetima, o gal net kinų kalba, nes gyvenimas būtų absurdiškas be jų. Paprasčiausiai neįdomus.

Žemės diena primena būtent tai — kad svarbūs ne vien dideli gestai. Svarbiau tai, ką darome kasdien, net jei tai ne visada duoda greitą rezultatą. Rūpintis savo planeta, net kai atrodo, kad vieno žmogaus pastangos nieko nepakeis. Gal esmė visai paprasta: rūpintis tuo, kas šalia ir nenuleisti rankų. Net jei akmuo nurieda, jį vis tiek verta vėl pastumti.

Šiame numeryje taip pat ridensime Sizifo akmenį, pristatydami akimirkas iš mokyklos renginių, mokinių darbus, pokalbį su mokytoja <..> bei balandžio mėnesio veiklas.

— Uršulė Giedraitytė

AKIMIRKOS

Kovo 11-ąją šventėme gamindami meduolinius grybukus, šokdami tradicinius šokius, pindami tautines juostas, dainuodami sutartines, varžydami liaudies žaidimuose ir protmūšyje. Po visų veiklų grožėjomės Saulio Petreikio atliekama muzika.

SUSITIKIMAS

su Dalia Staponkute

Visą kovo mėnesį gimnazijoje buvo girdėti lietuvių kalbai skirtų veiklų šurmuly - protmūšis, dailės konkurso, viktorinos, filmų. Veiklas vainikavo susitikimas su rašytoja Dalia Staponkute, kuri pristatė istorinį romaną „Vivat regina“ ir pasikalbėjo su mokiniais apie kalbą, žmogų, kultūrą, istoriją. Mėnraščio redakcija dalinasi su Jumis, brangūs skaitytojai, rašytojos mintimis po susitikimo su mokiniais.

Eidama į Vilniaus Vyčio gimnaziją – kadaise turėjusią Salomėjos Nėries vardą, tarsi šiek tiek per ilgą ir per jautrą eilėraščių – jaudinausi taip, lyg būčiau vėl pakviesta atsakinėti prie lentos. Mokytoja Dalia Roch surengė susitikimą su abiturientais, o aš, ką tik nusileidusi iš Larnakos į Vilnių, dar su kelionės vėju plaukuose, vos spėjusi išgerti kavos ir persirengti, skubėjau į tą lemtingą vietą, kuri vadinama „aktų sale“. Vien šis pavadinimas skamba taip, lyg ten būtų sprendžiami svarbiausi gyvenimo klausimai – arba bent jau skaitomi pernelyg ilgi eilėraščiai.

Žingsniuodama mokyklos link, pergalvojau visą savo gyvenimą milžino žingsniais – nuo suolo, kuriame sėdėjau, iki šio susitikimo. Mokykla, regis, tyliai, be jokių deklaracijų, buvo įdiegusi man vieną pavojingą, bet gražią idėją: kad galiu eiti toliau, nei matosi pro klasės langą. Kad esu kažkuo ypatinga – arba bent jau turiu teisę taip manyti. Ir kad jaunystė yra ne šiaip laikotarpis, o savotiškas asmeninis turtas, kuriuo privalu naudotis drąsiai.

Taip atsirado Peterburgas – baltųjų naktų miestas, kuriame norėjosi ieškoti „kažko“. Tada dar nebuvo aišku, ko tiksliai, bet tai ir buvo svarbiausia: norėti daugiau, aukščiau, toliau. Dabar galiu pasakyti paprastai – jaunam žmogui reikia pamatyti pasaulį. Bent tą jo dalį, kuri prasideda už šeimos ribų ir tęsiasi ten, kur baigiasi vaikystė.

SUSITIKIMAS

su Dalia Staponkute

Mokiniamis kalbėjau apie kūrybą, apie gyvenimą svetur, apie tą keistą būseną, kai esi tarsi išvykęs, bet iki galo niekada neišvyksti. Nors, tiesą sakant, kokia iš manęs diaspora – gyvenu per pusę: Lietuvoje ir Kipre. Tai skamba romantiškai, kol nesusiduri su praktiniais sunkumais. Tada atsiranda keistas jausmas: nori sustoti, bet nebegali. Nori iššaknyti, bet šaknys tampa mobilios. Ir kažkur giliai kirba baimė – ne tiek žūti, kiek išsibarstyti.

Paklausiau mokinių, kiek jų svarsto studijas užsienyje. Iš šimto rankas pakėlė vos kelios. Nenustebau išoriškai – nors viduje buvo tylus, beveik nostalgiskas nuostabos atodūsis. Mano jaunystėje buvo panašiai: mažai kas išvažiuodavo studijuoti už Lietuvos ribų, išvažiuodavo vėliau – dirbti. Ir dažnai nebegriždavo. Sakome, kad laikai pasikeitė. Bet ar tikrai taip smarkiai? Pasaulis ir tada stovėjo ant nerimo ribos – Persų įlankos karas, Jugoslavija. Atrodo, nuo to laiko niekas iki galo nenurimo, tik mes išmokome gyventi su tuo nuolatiniu foniniu triukšmu.

Po susitikimo prie manęs priėjo mergina. Tvirtu žvilgsniu, kuris dar tik mokosi nebijoti savo paties drąsos, ji pasakė: „Aš išvažiuosiu studijuoti į Nyderlandus. Ačiū, kad atvykote – jūs mane padrąsinote.“ Jos akys degė – ne tik ryžtu, bet ir tuo skaidriu nežinojimu, kuris būna gražiausias jaunystėje. Ant juodo megztinio švytėjo ryškus dizaino koljė – lyg išskirtinumo ženklas.

Išėjusi iš mokyklos apsiverkiau. Ne teatrališkai, ne dėl efekto – tiesiog todėl, kad kažkas manyje atsivėrė per staigiai. Nors manęs laukė vakarienė (ir ne bet kokia, o tokia, kuri verta atskiro pasakojimo), vis tiek užsukau į pirmą pasitaikiusią suši užkandinę. Suvalgiau kelis gabalėlius žuvies, lyg bandydama suvaldyti ne tik alkį po skrydžio, bet ir tą keistą, saldžiai skaudų jausmą.

Tada supratau: jausmai turi atmintį. Mokyklos jausmai niekur nedingsta – jie tik kantriai laukia, kol vėl praversi tas pačias duris. Ir tuomet sugrįžta viskas: lietuvių kalbos pamokos, klasiokai, aktų salė, kurioje tiek deklamuota, dainuota, šokta, vaidinta – kartais net per daug rimtai, kartais juokingai, kartais skaudžiai.

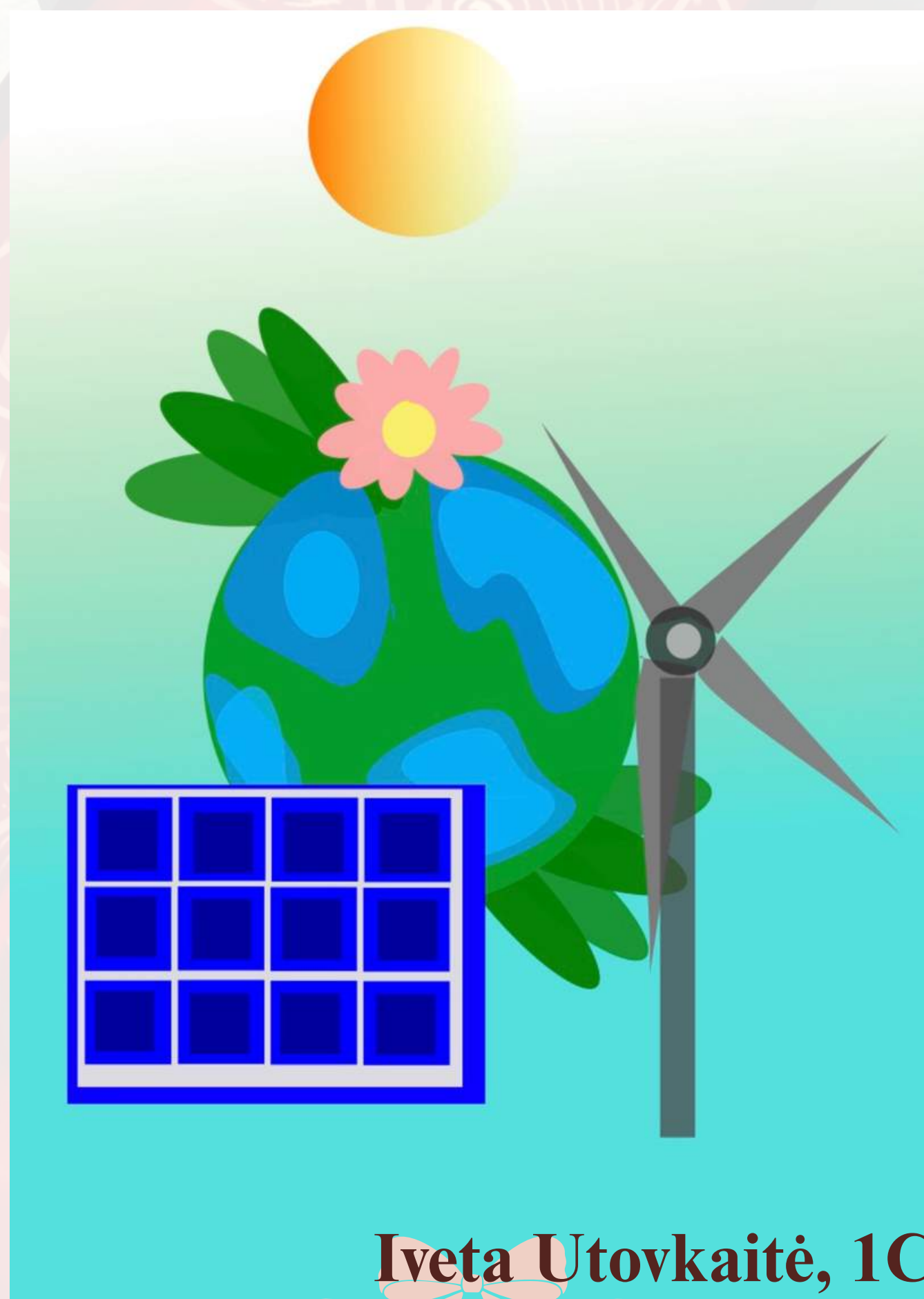
Už šitą sugrįžimą esu dėkinga. Nes galbūt nėra nieko arčiau tiesos už atmintį. Ir nieko gražiau už abituriento jausmą – kai visas gyvenimas dar priešakyje, o pasaulis, rodos, tik laukia, kol pagaliau išdrįsi jį pradėti.

MOKINIŲ DARBAI

skirti Žemės dienai

Arina Utovkaitė, 1C

Iveta Utovkaitė, 1C

MOKINIŲ DARBAI

